

των νεύρων της...

Ξαφνικά, η Σιμόνη έκρυψε το πρόσωπό της στα στήθη μου και ξέσπασε σ' ένα ασάπαστο κλάμα... Την άφησα να κλάψει για να ξελαφρώσει τον πόνο της καρδιάς της... Μά όταν, σε μια στιγμή, έβγαλα από το κεφάλι της το μικρό καπέλλο της, για να δροσίσει το μέτωπό της, είδα κάτι που μ' έκανε να ξεφρονίσω από κατάπληξι.

Τα κατάξανθα μαλλιά της Σιμόνης είχαν γίνει σχεδόν άσπρα!

Ο φόβος, ο νευρικός κλονισμός που δοκίμασε η νεαρή γυναίκα, ήταν τόσο δυνατός, ώστε τα μαλλιά της άσπρισαν μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας—απαράλλακτα όπως και τα μαλλιά της Μαρίας Αντουανέτας ενώ έθλεπε από ένα παράθυρο του Τέμπλου, να οδηγούγ στην λαμπτήριό το σύζυγό της, το βασιλέα Λουδοβίκο ΙΣΤ'...

—Δυστυχισμένη Σιμόνη! ψιθύρισα.

—Ναί, μου άποκρίθηκε εκείνη, χωρίς να καταλάβει τί εννοούσα, αφού δεν είχε ακόμα αντιληφθεί ότι άσπρισαν τα μαλλιά της. Είμαι τρομερά δυστυχισμένη, για κάτι που δεν μπορείς να υποπτευθείς...

—Μήπως άνεγνώρισε και κανένα συγγενή σου εκεί κάτω; ρώτησα, δείχνοντας μ' ένα κίνημα το κεφάλιού, τη θλίβα με τα πτώματα.

—Ναί, είδα πολλούς... Μά δεν είνε μονάχα αυτό... Είδα και κάτι άλλο... Είδα...

Και η Σιμόνη, πλησιάζοντας το στόμα της στο αυτί μου, μου είπε με φωνή που έμοιαζε μ' έλαφρό άναστενγμό:

—Είδα και το ζώρι, τον άντρα μου, που τον άγαπούσα για τον ήρωισμό του...

—Θεέ μου! φώναξα.

—Ναί... τόν είδα... ντυμένο γυναίκα!.. εξακολούθησε η νεαρή κυρία. Ένώ εγώ προσπαθούσα να παρηγορηθώ για την άπουσία του, για την εξαφάνισή του, με τη σκέψη πως πολέμουσε για την πατρίδα, εκείνος ήταν κρυμμένος στις «Μυρτιές», μεταμφιεσμένος σε γυναίκα, ο άνδρας!...

Την επομένη, έφευγα για το μέτωπο... Έκανα ένα χρόνο να μάθω νέα από τη Σιμόνη. Μά την συλλογιζόμουν πολύ συχνά. Την φανταζόμουν, με τα κάτασπρα μαλλιά της, να θρηνη ακόμα για τη διάφρεση των ελπίδων που είχε στηρίξει στον άντρα της...

Μιά μέρα, η ήμερσία διαταγή του συντάγματος μάς πληροφορούσε, ότι κατά τη διάρκεια μιάς επίθεσως τών κατοίκων ενός μικρού χωριού εναντίον ενός γερμανικού λόχου, θρήκε ήρωικό θάνατο μιά νεαρή γυναίκα—ντυμένη με στρατιωτική στολή!...

Είνε τάχα άνάγκη να σάς πώ ποιά ήταν αυτή η γυναίκα; Είν' άνάγκη να σάς πώ πως ήταν η Σιμόνη;

LEON LAFAGE

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

...Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ο διάσημος Γάλλος ζωγράφος Πουσέν, έπειδή είχε άηδιάσει την πολυθρόμη ζωή του Παρισιού, πήγε στη Ρώμη κι' έγκασαστάθηκε σ' ένα απόμερο και φτωχικό σπιτάκι.

Ένα θράδυ τόν έπεσκέφθη εκεί ο έπίσκοπος Μασσίνι, ο κατόπι ισχυρός καρδινάλιος και τούδωσε μιά παραγγελία. Μετά την συμφωνία, ο ζωγράφος, κρατώντας ένα λυχνάρι, ξεπροβόδισε τόν έπίσκοπο ως την έξόπορτα.

Ο έπίσκοπος τότε δεν μπόρεσε να κρατηθί και τού ειπε:

—Σας λυπάμαι, άγαπητέ μου, που δεν έχετε ούτε έναν ύπηρέτη.

—Κι' εγώ σας λυπάμαι, έκλαμπροτατε, τού άπάντησε άμέσως ο μέγας ζωγράφος, γιατί έχετε...ολόκληρη στρατιά ύπηρετών!...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Σ' έχθρο, που σου γύρισε τις πλάτες, κάνε του χρυσό γεφύρι να περάσει.

Όποιος χαϊδεύει την γυναίκα του και το μουλάρι του, είνε για δέσιμο.

Η γυναίκα που χτυπάει ξένες πόρτες και κουσομπολεύει, είνε χειρότερη κι' απ' το διάβολο.

Όποιος αγοράζει φτηνά ρούχα, μένει πάντα γδυτός.

Ένας καλός κ' ήσυχος ύπνος, μάς παχαίνει περισσότερο απ' όλα τα καλά της Βενετίας.

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ ΣΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ

Τρέχουν ή κυρίες στα έμπορικά
Και παλπα καινούρια, και καλά καλά.
Πράγματ' αγοράζουν μύρια του σαρμα.
Στην όδον Αιόλου, στην όδον Έρμου.

Κάθε μιά κυττάει, κάθε μιά ρωτά
Γιά δαντέλλες, γάντια και μεταξωτά
Και φτερα, στολίδια, χίλια μπιμπέλο,
Εύκολα τούς παίρνουν τ' αλαφρο μυαλο.

Άχ! γλυκειές κυρίες, άχ, να μη μπορώ,
Να γενώ στολίδι, να γενώ φτερό,
Μόνο για να νοιώσω μέσα στη βιτρινα
Μιά της ματιάς σας φλονηρή άκτίνα!...

ΣΕ ΜΙΑ ΓΚΡΙΝΙΑΡΑ

Η χθεινή μαζί σου τσακαμάρα
Μ' έκαμε τη ζωή να θαραθώ
Και μώθαλε στο νού να σκοταθώ
Για να τελείωση κάθε φαμουάρα.

Και δίχως φόβο και χωρίς τρομαρά
Άρπαξα το ξουράφι να σαθώ,
Και τόχα να το γώσω στο λαμώ,
Να φύγω από τού κόσμου τη λαχταρά.

Μά δεν ήξεύρω πώς, και τί και ποιά
Κι' αντί να κάμω μιά τέτοια άνδραγαθία,
Έθάρθηκα με μιάς να ξουρισθώ,
Κ' έπερασε και τούτη η τρικουιά!!

Κι' αντί να με θρηνησης
σκοτωμένονε
θάρθω να με φιλήσης
ξουρισμένονε!...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Δέν με άγοπάς καθόλου, Έ, και τάχα τί με μέλλει,
Έγώ μόνον να σε βλέπω από του Θεό ζητώ
Και τήν κούκλα τήν καρδιά σου, διαθολάκι, δέν ρωτώ,
"Αν με θέλ' ή δέν με θέλει.

Κι' αν δέν σ' αγαπώ! αγαπάς
Σύ ζημιώνεσαι... Βραχνιάζει!

Μά πως με μισεί φαναζει το γλυκό σου σκουατάκι,
Δέν με μέλλει και για τούτο στανει να άξιωθώ,
Μιά φορά να το φιλήσω, και θα παρηγορηθώ!

Γαλανό μου κοριτσάκι,

Μ' αν για το φιλι θυμώσης...

Αί: Μπορείς να με δαγκώσης!...

Σ' ΕΝΑΝ ΕΠΙΓΕΙΟ ΑΓΓΕΛΟ

Τι με φιλείς να με γλυκάνης;
Φιλιά δέν θέλω εύχαριστώ.
Όσα μαρτύρια μου κάνεις
Δέν τάχουν κάνει στο Χριστώ.

Ζητώ το θάνατο, μά πάλι
Έδω με θλέπεις ζωντανό,
Άφου με κάντε τέτοια κάλλη
Θέλω να ζω και να πονώ.

Μά κι' αν πεθάνω ήμπως θάμαι
Κ' εκεί καλύτερ' απ' έδω;
Και τόν Παράδεισο φοθάμαι
Και τούς άγγέλους που θα θάω.

Άν ένας άγγελος μονάχα
Μου πηρ' έδω στη γη τόν νού,
Και τί δέν θα τραθήζω τάχα
Με τούς άγγέλους τούραναού;

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΣΟΥ

Όραίο το καπέλλο σας,
Μά μοιάζει με ντελάλη
Πού διαλαλεί πως έχετε
Πολύ μικρό κεφάλι.

Με το μεγάλο το καπέλλο σου
Ψιλή, λιγνή, γεμάτη χάρη
Πότε μου μοιάζει σαν καρφι
Πότε σαν μανιτάρι!...

ΞΕΡΕΙΣ :

Ξέρεις τήν χώρα που άνθει
Φαιδρά πορτοκαλλάει,
Όπου άκούζ' ή τευτελιά,
Πού τευτελιάζουν σαν σκυλιά
Όλοι σαν μιά παρέα;

Ξέρεις τήν χώρα που ληστής
Δέν ζή ούτε μιά ώρα!
Πού κάθετε και κλιέουμε
Κι' όλοι τόν κλέφτη θέλουμε
Να πιάσουμε στη φάρα;

Ξέρεις τήν χώρα που ή Βουλή
Παράλαει όλοένα
Όνου σκιάς ζητήματα,
Κλίσεις και εις «μι» ρήματα
Και σσαδάρν κανένα;

Είνε ή γη ή Έλληνίς,
Πού κάθε ένας σαλεπιτάης,
Και κάθε άλλος φασουλής
Φιλοσοφεί περι φακής.